

VILÁGPOSTA

Újfolyam, XI. évf. 3. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2015. ősz

A szabadságot Krisztus szerezte nekünk *(Gal 5, 1)*

Van, ami összeköt
Roma kultúra napja Körömben
– 4. OLDAL

Az én békémet adom nektek
Gondolatok a nyári szünetre
– 6. OLDAL

Krisztusi hőseink
Verbiták a II. világháborúban
– 12. OLDAL

Szerzetesek találkozója Mátraverebély-Szentkúton

Szolgáloi Missziós Nővérektől néhány kivétellel mindnyájan ott voltunk.

„Kivonulni – úton lenni – megérkezni – ünnepelni” – ezekkel a szavakkal határozták meg e találkozó célját a Magyarországi Rendfőnöknők, illetve Férfi Szerzetes-elöljárók Konferenciájának vezetői, *Deák Hedvig* domonkos és *Labancz Zsolt* piarista. Tehát tulajdonképpen egy nagy zárandoklaton vettünk részt. Nagyszerű élmény volt látni a sok-sok nővért, atyát és testvért a különböző színű rendi ruhájukban, énekelve bevonulni a szépen megújított szabadtéri oltár elé, amely mögött a napsütésben ragyogott a hatalmas Szűzanya-mozaik.

Először elimádkoztuk a sextát (napközi imaórát), utána pedig meghallgattuk *Jose Rodriguez Carballo* érsek nagyon érdekes, lelkesítő és sok anekdotával, humoros megjegyzéssel tarkított, nagyszabású beszédét. Carballo érsek maga is szerzetes, a ferences rend

tagja, és néhány éve a Megszentelt Élet Intézményei és az Apostoli Élet Társaságai Kongregáció titkára.

Lényegében a Szentatya üzenetét hozta el nekünk. Beszédét lehetetlen pár szóban összefoglalni, egyik gondolatát mégis kiemelném: ne hallgassunk a pesszimistákra – akárkik is legyenek, püspökök, más egyházi elöljárók, esetleg maguk is szerzetesek –, akik a szerzetesi élet hanyatlását és megszűnését prófétálják. Ezek hamis próféták! Legyünk optimisták, mert maga Isten vezet minket ezekben a „lélek sötét éjszákájára” emlékeztető időkben is.

Ugyanakkor legyünk realisták, akik látják, hol lehet és kell másképpen élnünk, jobban teljesítenünk misszióinkat, feladatainkat. Akkor lesznek új hivatások is, mert a fiatalok felismerik, hogy a szerzetesi élet olyan élet, amelyet érdemes élni.

Werner József svd

A Ferenc pápa által meghirdetett Megszentelt élet évének kiemelkedő eseménye volt Magyarországon a szerzetesek mátraverebély-szentkúti találkozója április 25-én. Szerzetesi hivatásunk ünnepe volt ez, amelyen mintegy hatszázan vettünk részt. Az összes Magyarországon működő női és férfi szerzetesrend, még egy klauzúrás rend is, képviseltette magát. Tőlünk, az Isteni Ige Társaságából és a Szentlélek

VERBITA BARÁTI KÖR

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe!** Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs.** Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket.
Missziós Titkárság • 9730 Kőszeg, Park u. 1.
• tel.: 06-30/418-9196 • verbita@verbita.hu
Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő, rövid, napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a **Világposta** című missziós újságunkat negyedévenként. **Rostás Sándor svd** minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.**

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
e-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Burbela Gergely svd tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó
Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett
Rendi konzulens: Magung Fransis svd

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomtatás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Címlapkép: Játék a missziósház udvarán

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:
MISSZIÓS TITKÁRSÁG:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196
9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

Adományok, miseszövegségi befizetések:
10700024-69018251-51100005 (CIB)

Kérésre csekket küldünk.

Ajándék és küzdelem egyaránt...

„A szabadságot állandóan meg kell hódítani, nem elég csak birtokolni azt. Ajándékként kapjuk, ám csak küzdelem árán tarthatjuk meg. Ajándék és küzdelem egyaránt.”
(Szent II. János Pál pápa)

A szabadság ajándék, az Atyaisten ajándéka, és „Krisztus szerezte meg nekünk” (Gal 5,1). Emberi erőfeszítéssel nem lehetünk szabadok. Isten szerető törvénye, Jézus, Isten Fiának evangéliuma tesz minket szabaddá.

Nincs igazi szabadság Isten nélkül. Az élet, melyet emberi akarat és emberi forogatókönyv szerint élünk, melyben nincs helye Jézus Krisztus evangéliumának, előbb-utóbb rabságába és szenvedésbe vezet bennünket. Ez nem Isten terve, ő csak engedi, hogy megtapasztaljuk a saját bőrünkön: az ilyen élet rabságba vezet minket, mert az ember elfoglalja Isten helyét.

Születésünktől kezdve vágyunk a szabadságra. Ugyanakkor tapasztaljuk,

hogy sokszor azt tesszük, ami rossz, ami bűn, vagy olyan dolgokhoz, emberekhez ragaszkodunk, amik és akik nem engednek bennünket fejlődni az igazi szeretetben. Elfogadni Jézust az életünk minden területén, ez vezet minket a teljes szabadságra. És ez az elfogadás állandó küzdelem.

A szabadság Isten szerető jelenléte által lelki békét hoz nekünk mindig, a szenvedés vagy az öröm közepette is. Ez a lelki béke már a szabadság.

Boldog Ceferino, cigány testvérünk, aki egy pap védelmezése miatt került börtönbe, a kivégzése napján szabadon kiáltotta: „Éljen Krisztus Király!”

A közelmúltban kivégezett etióp keresztények is Jézus nevét kiáltották haláluk előtt. Jézusért akár meghalni az a szabadság, amely után az emberi szív vágyakozik.

Mikor kezdődik a szabadság? Bennem akkor, amikor hű vagyok önmagamhoz, amikor hűséges vagyok Istenhez, aki bennem él, és jót tesz Isten

akarata szerint, mely a szeretetre hív. Valaki azt mondta: „Soha ne tekint más emberre felülről, hacsak nem, amikor segítesz neki felállni...” A gő rabságba vezet, a szolgálat szabadságra.

Pünkösöd ünnepe után, a Szentlélek által megújulva legyünk hűségesek Istenhez, önmagunkhoz, és szolgáljuk testvéreinket! Ez a legrövidebb út az igazi szabadság felé.

Burbela Gergely svd
tartományfőnök

Elhunyt Halász Lajos atya

Türelemmel viselt hosszú betegség után elhunyt Lajos atya április 13-án. Rendtestvérünk a Győr-Moson-Sopron megyei Egyeden született 1927. július 6-án. Az elemi iskola ötödik osztálya után, 1938-ban ment Kőszegre, hogy missziós növendék legyen. Itt kezdte meg a noviciátust is 1943-ban. 1947-ben leérettségizett, majd Ausztriába ment, hogy Mödlingben, a St. Gabriel Misszióházban, a rendi főiskolán teológiát tanuljon. Évfolyama volt az utolsó, amelyik ezt legálisan tehetette meg. 1952-ben örökfogadalmat tett, majd még abban az évben pappá is szentelték.

A Fülöp-szigetekre kapott kinevezést, ahol Mindoro szigetére helyezték. 1957-ben plébánosi kinevezést kapott Sablayan településre. Egy öt-éves időszakot leszámítva itt szolgált egészen 1993-ig, Magyarországra való visszatéréséig. A plébánián templo-

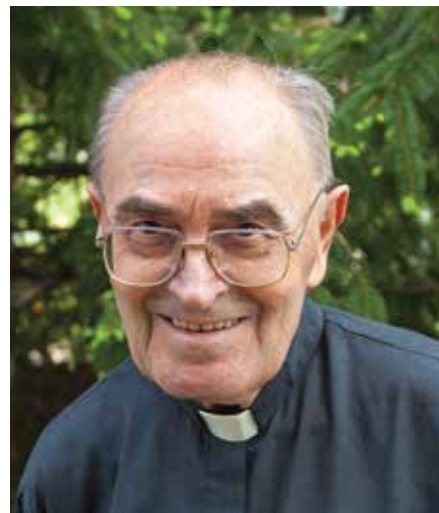
mot, a mellékállomásokon kápolnákat épített. A központban elemi és középiskolát, majd hitoktatóképzőt alapított, illetve létrehozott egy kórházat is. Feladata volt a hegyekben élő, részben még animista mangyan törzsek pasztorációja, valamint a missziós területén lévő központi nagy büntetőintézet ezeröttszáz-kétezer fogvatartottjának lelki gondozása is.

Miután visszahelyezték Magyarországra, egy évig Hajóson volt plébános, majd 2004-ig a rendtartomány missziós titkára volt. Mindeközben gondját viselte a magyarországi filippínó közösségnek is. 1995-ben megalapította az SVD Baráti Kör című időszakos körlevelet, melyből később megszületett a megújult Világposta.

2011-ben hirtelen rosszul lett, és ettől kezdve komolyabb egészségügyi felügyeletre szorult. Ekkor a székesfehérvári Országos Papi Otthonba

költözött. Tavasszal tüdőgyulladással kórházba került. Bár ebből még felépült, látható volt, hogy közel van a búcsúzás. Április 13-án, hétfőn este 8-kor az Úr magához is szólította hűséges szolgáját, akit április 21-én kísértünk el utolsó útjára. A mindenható Isten adjon neki örök üdvösséget!

TZ

Van, ami összeköt

A roma kultúra napja Körömben

A magyar verbita rendtartomány JPIC (az igazságosság, a béke és a teremtés megőrzése) irodája első alkalommal rendezte meg a roma kultúra napját Körömben, ahol többségben cigány származású testvérek élnek. E csodálatos kezdeményezés célja, hogy tiszteletünket fejezzük ki a cigány kultúra iránt, megerősítsük hagyományait, ugyanakkor megmutassuk

A rendezvény a polgármesteri hivatal kultúrtermében folytatódott. A köszöntők után elkezdődött a színvonalas műsor. A Románo Teatro Kulturális Egyesület előadói hol önfeledt nevetést okozva, hol könnyeket csalva szemünkbe, szórakoztattak minket. Egy gyönyörű *Halleluja* énekkel zárták műsorukat, amit a közönség vastappsal jutalmazott. Ezt követően

a világnak, milyen különlegesen színes és értékes a cigány kultúra.

A verbita rend tagjai (*Chavvakula Lourdu* és *Lando Modest* atya), a falu előjárói, a vendégművészek, a meghívott vendégek és a falu apraja-nagyja, romák és nem romák együtt töltöttük ezt a délutánt, hogy elfeledve minden gondot, bajt, megtaláljuk és élvezzük azt, ami összeköt és felvidít minket. Legyen az egy szép vers, egy vidám jelenet vagy éppen egy gyönyörű hang. Hogy lássuk és átéljük, Isten minden népnek csodás kultúrát adott, és lényegtelen, ami elválaszt minket, ha van, ami összeköt. A közös szál maga a kultúra.

Az ünneplés körmenettel kezdődött. Kivonultunk a Sajó partjára, ahol Lourdu atya megáldotta a folyó vizét, majd közösen imádkoztunk.

a Szendrőládi Roma Cursillos Kórus zenélt és táncolt, nagy sikert aratva. A műsort a körömi ifjúsági roma csoport zárta. A fiatalok megmutatták, hogy a JPIC iroda által koordinált misszió vezetésével értéket teremtenek és közvetítenek, példát mutatva ezzel környezetüknek. Az ifjúsági csoport tagjai hétfői összejöveteleiken közösen zenélnek, énekelnek és imában dicsőítik Istent. Reméljük, hogy egyre többen járnak majd e közösségbe, és Isten megtartja őket a jó úton.

Kívánjuk, hogy egyre több ilyen kezdeményezés legyen, hiszen egy népet csak a kultúrája megtartásával és emberi méltóságának visszaadásával lehet felemelni. Isten adjon ehhez erőt a verbita rend tagjainak, akiknek ezúton is köszönjük munkájukat!

Posgay Andrea

Szentlelkes emberekre van szükség!

Egy missziós hivatás története (2. rész)

A *Világposta* előző számában odáig jutottam visszaemlékezésemben, hogy 1948 őszén megkezdtem fölkészülésemet jövődő papi szolgálatomra a szegedi püspöki kisszemináriumban.

Mikor szüleimnek bejelentettem, milyen hivatás mellett döntöttem, édesanyám a konyhaasztalnál ülve lehajtotta fejét, és semmit nem szólva elkezdett könnyezni. Édesapám rövid hallgatás után így válaszolt: „Fiam, jövődő sorsodról neked kell felelősséggel döntened. Ha úgy érzed, hogy a papi hivatást kell vállalnod, mi, a szüleid, szívesen támogatunk ebben. Tőled csak annyit várunk el, hogy becsülettel állj meg a helyedre, mert ez ma nem könnyű...”

A kisszemináriumban nagyon jól éreztem magamat. Kiváló jezsuita nevelőink voltak. De nem homályosodott el bennem a tudat, hogy tízéves korom óta misszionáriusnak készültem. A következő év tavaszán el is határoztam, hogy jelentkezem a kőszegi missziós szemináriumba. Ösztönzött erre az akkori *Világpostában* közölt toborzó is: „Fizetés nincs, jómód nincs, szabadság nincs, nyugdíj nincs. Ehelyett van sok, kemény munka, titokzatos trópusi betegségek és a végén egy elfelejtett sírhant a távoli idegenben. Jöjj tehát közénk!”

1949. augusztus 29-től a missziósház lakója lettem. Mindjárt az első napokban lelkigyakorlat volt a növendékek számára előkészületül a rendi főünnepre, Kisboldogasszonyra. Ezt *Seres Béla*, volt tartományfőnök atya vezette. Soha nem felejttem el, az egyik beszédében elhangzott dörgedelmes szavait: „Kedves fiaim, Krisztus egyháza ma nehéz időket él. Ezért igehirdetőként, tanúságtevőként lelkes emberekre van szüksége! De nem akármilyen lelkesedésűekre, hanem szentlelkesekre!” És akkorát csapott a pulpitusra, hogy az majd szétrepedt...

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.” (Freinademetz Szent József)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi, misszionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaiként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszol kérdéseidre: **Hurgoi Sándor svd • Názáret Missziósház • 1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5. • e-mail: hivatás@verbita.hu**

Szabó Imre, Rostás Sándor, Mészáros Ferenc és Hirth Vilmos verbita atyák Rómában

Ámde missziós lelkesedésünk hamar próbára tétetett. 1950 nyarán hazaküldtek bennünket, a ház fogadalmas tagjait pedig az ateista hatalom emberei elhurcolták.

Megint fordulat következett életemben. Pap bérmaatyám közbenjárására a szegedi püspök fölvetett kispapjai közé, hogy ha már misszionárius nem, legalább a pap lehessenek. Így továbbbi hat év múltán egyházmegyécs pap lettem.

Szentelésem 1956 nyarán volt. Mikor a szertartás után szüleim köszöntöttek, édesanyám ezt mondta: „Fiam, most már elárulom neked eddig őrzött titkomat. Fialaszszyonyként, mikor meggyőződtem róla, hogy anya leszek, olyan boldogság töltött el, hogy a templomba mentem, a Szűzanya oltáránál a jó Isten szolgálatára ajánlottam föl születendő gyermekemet. Mikor te bejelentetted, hogy a papi hivatást választottad, én akkor örömben sírtam. Eddig nem árultam el a titkomat, hogy ne befolyásoljalak döntésedben.” Meghatottan köszöntem meg ezt a vallomást.

A papszentelés után hat helyen voltam káplán, majd két helyen plébánosként szolgáltam. Helyezést soha nem kértem és nem utasítottam vissza. Ezért mindenütt otthon éreztem magamat a rám bízottak között.

A rendszerváltás után elemi erővel tört fel bennem a vágy, hogy „igazi” misszionárius lehessenek, mert erre vonatkozó hivatástudatom harminchat évnyi egyházmegyécs szolgálatom alatt sem hunyt ki a lelkemből. Ezért kérelemmel fordultam a római rendfőnök atyához levélben, és a személyes találkozáskor is. Válasza először ez volt: „Tudnod kell, hogy negyvenöt éves kor fölött senkit nem küldünk és nem engedünk missziós szolgálatra. Hiszen a legnehezebb helyeket nekünk kell betölteni az egyházban.” Én ezt feleltem: „Generális atya, én örömmel mentem volna a húszas éveimben misszióba, de az ateista hatalom ezt nem engedte.”

Szóban ki nem fejezhetem örömeimet, amelyet éreztem, mikor Rómából ügyemben megérkezett a levél, mely közölte: a Generális Tanács engedélyezte, hogy öt évig Argentínában missziós szolgálatot végezhetek.

(folytatjuk)

Rostás Sándor svd

Az én békémet adom nektek

Levél az érettségizőknek

Kedves Érettségizők! A Jóisten boldogságra teremtett bennünket. Foglalkozom-e egyáltalán ezzel? Miben keresem a boldogságot? Mi a legnagyobb vágyam?

Hat évig jártam kisszemináriumba, ami alapvetően fiúk bentlakásos iskolája. Tizenhárom éves koromban hagytam ott a szülőfalumat, és csak évente kétszer mehettünk haza. Kilencvenkilencen kezdtük az első évet, s amikor végeztünk, csak huszonhatan voltunk. Emlékszem az első napokra, amikor esténként hallottuk, hogy többen sírnak, mert sokaknak ez volt az első alkalom, hogy távol voltak a szüleiktől, sőt néhányan pár nap után haza is mentek, mert nem tudtak uralkodni a honvágyukon. Ugyanakkor, ha visszagondolok ezekre az évekre, mindig jó emlékek jönnek elő.

Amikor véget ér egy szakasz az életünkben, egy új kezdődik, ugyanakkor az új az előző folytatása is. Azért vannak az erények, hogy tovább vigyenek, vagy pontosabban, hogy legyen mire építeni, hogy fejlődjünk az életünkben.

Egy évet egy afroamerikai plébánián töltöttem Indianapolisban, az Egyesült Államokban. Az afroamerikaiaknak van egy nagyon fontos szimbólumuk, a sankofa, mely egy mitológiai madár, ami mindig hátra néz, a szájában pedig egy tojást tart. Azt szimbolizálja, hogy ahhoz, hogy tovább tudjunk haladni az életünk útján és fejlődjünk, nem szabad elfelejtenünk a bölcseségeket, melyeket a múltból tanultunk. Azért fontos ez, mert sokszor csak visszanezve tudjuk helyesen értékelni a dolgokat.

Tizenhárom éves gyerekként például nagyon nehéz volt hozzászoknom, hogy ebéd után kötelező volt a félórás szieszta. Sokszor kaptam büntetést, mert ilyenkor lógtam. Csak most jöttem rá, mennyire fontos volt ez, hiszen utána frissen tudtam folytatni a tanulást. Nem annyira szerettem a szombati énekpróbákat sem, amikor a vásárnap énekelt különleges dalokat gyakoroltuk. Most annyira hiányoznak ezek, hogy mindig nosztalgiaival gondolok e szép napokra. De a legna-

gyobb érték, amit elsajátítottam a hat év alatt, az az időbeosztás volt. Az ima, a tanulás és a rekreáció rendje szokássá vált bennem, így amikor véget ért a szemináriumi élet, és olyan helyre kerültem, ahol már nem volt adott napirend, az időbeosztás nem jelentett gondot számomra.

Buzdítottalak titeket, kedves érettségizők, hogy amikor továbbhaladtok az életetek útján, gondolkodjatok el azon, mik azok az értékek, amiket továbbvihettek, amikre építeni tudtok. És ne felejtsetek, hogy érdemes időnként visszatekinteni, mint a sankofa madár, mert sok mindent csak utólag tudtok igazán értékelni.

„Az én békémet adom nektek” (Jn 14,27). Ez a mondat Jézus búcsúbeszédéből való. Ő búcsúzóul valami nagyon értékeset hagyott a tanítványokra. Nem vagyont, még csak nem is tudást vagy felmentést a bűn és a problémák alól, hanem olyat, ami alapvető és fontos az ember boldogságához: a békét. Ha meg tudjuk őrizni ezt a békét az életünk során, biztos, hogy nem leszünk távol a boldogságtól, bármi történik is velünk.

Kérjük a Jóistent, hogy ajándékozza nekünk ezt az igazi békét. Legyen ez a béke a szívünkben, a családjunkban, a városunkban, az országunkban és szerzte a világon!

Magung Fransis svd

Kedves Világposta Olvasók!

Szeretettel tájékoztatunk benneteket, hogy ismét olvashatók vasárnapi elmélkedések honlapunkon (www.verbita.hu). Arra buzdítunk benneteket, hogy táplálkozzatok Isten igéjéből és az elmélkedésekből! Szívesen fogadjuk a véleményeket, javaslatokat és ötleteket, ahogyan azt is, ha valaki szeretné az elmélkedését megosztani. Elérhetőség: biblia@verbita.hu

Új számlaszám

Mostantól új bankszámlaszám szerepel a verbita Missziós Titkárság csekkjein:

10700024-69018251-51100005
(CIB).

Az év végéig még a régebbi számlaszámra befizetett adományokat is megkapjuk. Ugyanakkor buzdítjuk kedves Olvasóinkat és Jótevőinket, ha lehetséges, ne csekken befizetve, hanem banki átutalással küldjék el adományukat. Hálásan köszönünk minden segítséget.

Isten fizesse meg!

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet hid, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatással segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházait, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita **Missziós Titkárság**.

Új bankszámlaszám: **10700024-69018251-51100005 (CIB)**

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205

• e-mail: verbita@verbita.hu

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

A feltámadás örömeivel

Missziós hétvége Csornán

A csornai hívek nagy örömmel várták a márciusi missziós hétvégét, amit a verbita szerzetesek és missziós nővérek tartottak a Jézus Szíve-plébánián, Varga Balázs atya meghívására. A rossz idő sem akadályozhatta meg, hogy lelkiekben megújuljunk, hitünkben erősödjünk, és szívünk megteljen az örömmel, amit a missziósok jelenléte és tevékenysége által Istentől kaptunk. A verbiták imádságos és derűs lélekkel tettek tanúságot hitükről a három nap folyamán, és gondoskodtak arról, hogy gazdag lelki programban legyen részünk. Beszélgettek a tanárokkal és a diákokkal a katolikus iskolában, és a kisgyermekkel is találkoztak, együtt énekeltek az óvodában. Látogatást tet-

Három verbita jött be az óránkra: egy indonéz, egy sváb és egy lengyel szerzetes. Meséltek az országukról, a mindennapi életükről és prezentációt is bemutattak országukról. Búcsúzóul egy afrikai éneket is megtanítottak nekünk, és szórólappokat is kaptunk. Mi is készültünk egy kis ajándékkal: prezentációt készítettünk az osztályról, hogy jobban megismerhessenek bennünket, és egy osztályfényképet is átadtunk. (Viktória, 8.b)

tek a Reménysugár Egyesületnél, ahol sérült fiatalokkal találkoztak. Meglátogatták és vigasztalták a betegeket a kórházban, együtt imádkoztak velük. Rózsafüzért imádkoztak és keresztutat végeztek a hívekkel.

Minden nap szentmisével zárult, amit a verbita atyák plébánosunkkal, káplánunkkal és a városban működő premontrei rend néhány tagjával együtt mutattak be. A szentmise után pedig még vidám, kötetlen beszélgetésekre, éneklésre, zenélésre is maradt idő.

Egy kérésük volt a verbitáknak, hogy lehetőleg családoknál kapjanak szállást, hiszen ez is a misszió része. Az én családom is nagy örömmel fogadta be az egyik kispapot, aki Kongóból érkezett hazánkba. Az esti beszélgetéseink témái közül egy különösen nagy hatással volt ránk: Afrikában a vasárnapi szentmisek két-három óra hosszúak, és a hívek aktívan részt vesznek bennük énekléssel, zenéléssel és tánccal. Felszabadult örömmel ünneplik Jézus Krisztus feltámadását. Egy keresztény szívében nincs helye a szomorkodásnak.

Élhetünk a világ bármely részén, beszélhetünk különböző nyelveken, élethelyzettől függetlenül éljünk boldog keresztény életet, hisz Jézus Krisztus feltámadt!

Németh Szaniszlóné

Szerintem nagyon hasznos volt, hogy itt voltak. Jó, hogy ellátogattak ebbe a kisvárosba, és megmutatták, mennyire szeretik Istent. (Adrienn, 5.b)

Izzalommal vártuk a verbitákat, hiszen még nagyon keveset tudtunk róluk. Előzőleg egy kicsit ismerkedtünk a munkájukkal, beszélgettünk az életükről. Egyenként bemutatkoztak. Beszéltek a hazájukról, szokásaikról és a mostani feladataikról. Egy-egy dal erejéig anyanyelvükkel is megismerkedhettünk. Számunkra azért emlékezetes ez a találkozás, mert a missziós munka mellett távoli országok életébe is bepillantást nyerhettünk. (3.a)

A tanár néni azt mondta, a verbiták hangszerekkel érkeztek, biztosan szeretik a zenét, így énekel fogadtuk őket. Nagy örömünkre ők is bekapcsolódtak, együtt fújtuk az Azért vannak a jó barátok című slágert. A beszélgetés hamar a foci irányába terelődött. Megtudtuk, Ellias atya kedvenc csapata a Barcelona. Ennek különösen örültünk! (Bence, 7.b)

Minőségi feltöltődés

Levél Pápua Új-Guineából

Kedves Világposta Olvasók! Egy pálmafás, tengerparti kisvárosból, Madangból gondolok rátok, imával és hálával. Angolt tanulok itt, a Divine Word University-n. Sok szabadidőm van, és a nagy meleg is azt sugallja: szabadságon vagyok. Azonban arra törekszem, hogy mint fiatal misszionárius ezt az ajándékba kapott időt jól használjam fel. Úgy is mondhatnám: szabad vagyok az időmet jól felhasználni.

Pár éve az egyik bátyámmal Szlovéniába mentünk nyaralni. Csak mi ketten, autóval, sátorral. Mielőtt elindultunk volna a hosszú útra, a bátyám majd fél napig takarította a kocsiját. Ellenőrizte kívül-belül, hogy minden rendben legyen. Valahogy így vagyunk a nyári szabadsággal is: mielőtt egy újabb nagy „útra” indulunk szeptemberben, időt kell szánni arra, hogy rendbe szedjük az életünket.

Isten a teremtést azzal kezdte, hogy a káoszból rendet alkotott. Jó lenne nyár elején megállni, rendet rakni (*re-creatio*). Ahogy a napi zuhanyzás, úgy a környezetünk kitakarítása is felfrissít. Jó kitakarítani a szobánkat, kiszórni a feleslegest, lemosni a koszt – lelki értelemben is.

Azonban ha többre, minőségi, igényes nyári szabadságra vágyunk, akkor annak az egész emberre kell irányulnia (test–szellem–lélek). Szellemi szükségleteinket például ver-

sek, regények átelmékelésével vagy olyan dolgok tanulmányozásával elégíthetjük ki, amelyekre év közben nem volt időnk. Lelki szükségleteinkre pedig még több energiát és időt kell fordítanunk. Ne gondoljátok, hogy az imádság vagy egy zárandoklat, esetleg egy lelkigyakorlat idő és pénzpocsékolás! Hiszen pontosan ezek az eszközök ahhoz,

hogy tisztábban láthassuk, mi is valójában Isten álma az életünkről, mi az ő terve a közösségünkkel, családukkal.

Ezen a nyáron próbáljunk meg eljutni arra a felismerésre, hogy akkor vagyok igazán szabad, ha távolságot tudok tartani önmagamtól és az önzésemtől, és a másokra, illetve a Másikra tudok figyelni. Ehhez kérem Isten áldását számotokra innen, a világ másik sarkából!

Pisztora Ferenc svd

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain.

Új bankszámlaszám:

10700024-69018251-51100005 (CIB)

A felvétel a miseszövetségbe egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik személyenként, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Banki átutalás esetén a közlemény rovatba kérjük feltüntetni a befizető postai elérhetőségét és a befizetett személy vagy személyek neveit. Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk.

**Postacím: Missziós Titkárság • Magung Fransis svd
9731 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu
• 06-30/418-9196**

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

JÚNIUS-AUGUSZTUS

• **NYÁRI SZÜNET**

SEPTEMBER 27.

• **INDIA UTÁN MINDEN MÁS**

Előadó: Ribiánszky Ágnes orvostanhallgató

- 17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség)
- 18.00 – szentmise • 19.00 – előadás
- 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Papi lelkigyakorlat

Az Isteni Ige Társaságában a kezdetektől nagy hagyománya volt a papi lelkigyakorlatok vezetésének hazánkban. Ezt a hagyományt 2000-ben felújítottuk. Idén egy lelkigyakorlatot szervezünk, amelyet Burbela Gergely verbita tartományfőnök vezet.

Helyszín: Kőszeg, Szent Imre Missziósház.

Időpont: július 6–9.

Jelentkezni a www.verbita.hu/papi-lelkigyakorlat webcímen vagy a missziósház elérhetőségein lehet:

Isteni Ige Társasága – Szent Imre Missziósház

9730 Kőszeg, Park u. 1.

• Tel.: 06-94/562-201 vagy 06-30/688-5459

• fax: 06-94/562-203

• e-mail: szentimre@verbita.hu

„Illegális tevékenység”:
nyári lelkigyakorlat Székkutason

Megdöglött a disznó...

Összejövetel
a nyomorúságos Kassai utca 3-ban
(Budapest, XXII. kerület)

Közelebb h történele

Centenáriumi fotó
1956–1965

Az Isteni Ige Társasága
2016-ban ünnepli a rend
magyarországi letelepedé-
sének századik évfordulóját.
A centenáriumba készülve há-
lát adunk Istennek a kapott
kegyelmekért, és tisztelettel
gondolunk azokra a verbita
szerzetesekre, akik az elmúlt
száz évben odaadóan szolgál-
tak a magyarországi, illetve
a világmisszióban. Sorozat-
unkban fényképekkel idéz-
zük fel az elmúlt évszázad
fontos állomásait, pillanatait.

ozott
em
album

Ez már veszélyesebb volt: Johannes Schütte generális titokban Magyarországra látogatott 1960 novemberében

Schütte atya meglátogatta a kórházban volt osztálytársát, a magyar tartományfőnököt, Sziller Ádámot is

Ádám atya ezüstmiséje 1964-ben

2014 márciusától a centenáriumi év előkészületire, illetve az ünnepi rendezvények költségeire szervezünk gyűjtést. Kérjük, adományaikkal segítsék, hogy méltó módon, a világmissziót minél többekkel megismertetve ünnepelhesük meg rendtartományunk centenáriumát. Adományait a verbita Missziós Titkárságon keresztül juttathatják el, a Világpostában található sárga csekken vagy az alábbi új számlaszámra befizetve:

10700024-69018251-51100005 (CIB)

A közlemény rovatban kérjük feltüntetni:
centenárium

Hálásan köszönünk minden adományt!

A generális a Kassai utcai ház kertjében

Krisztusi hőseink

Verbiták a II. világháborúban

„De szóra sem tartom érdemesnek életemet, csakhogy végigfussam a pályát, és a feladatot teljesítsem.”
(ApCsel 20,24)

2014 őszi számunkban megemlékeztünk az akkor pont száz évvel ezelőtt kitört első világhégesről és annak borzalmi között derekasan helytálló missziós nővéreinkről. Ebben a számunkban a II. világháborút elevenítjük fel. Európában idén májusban volt hetven éve, hogy véget ért a szörnyű háború. Karácsonyi számunk Centenárium fotóalbumában több képet is láthattak rendtestvéreinkről, akiknek – mint minden lelkipásztornak – kötelességük volt a tábori lelkesi szolgálat teljesítése. A mindenható Isten kegyelme által végül is egyiküknek sem kellett a frontra mennie, nem úgy, mint a rend missziós testvéreinek.

Közülük ketten is hősi halált haltak. Egyikük a felvidéki Deákiból származó *Placidus* testvér (*Hajdú Nándor* honvéd, címzetes őrzetű), aki a szombathelyi III. híradózáslóalj katonájaként a Don-menti védelmi harcok idején Goncsarovka település környékén tűnt el 1943. január 31-én. A másik a délföldi származású, de pestszentimrei születésű *Miklós* novícius testvér (*Dubecz Ferenc* tartalékos honvéd), aki 1944. szeptember 8-án tűnt el az Arad megyei Kispereg térségében.

Ugyanakkor nem kizárólag rájuk szeretnénk emlékezni ebben a cikkben. A háborúban ugyanis nem azok az igazi hősök, aki valamilyen kimagasló katonai tettet vittek végbe, sokkal inkább azok, akik nagy „emberi” cselekedetet hajtottak végre, rést ütve ezzel a háborús borzalmak tömör falán. Hála Istennek, a verbiták ezen a „fronton” is helytálltak.

Appenzeller Péter Salvius testvér és Végvári János atya fakitermelésre használnak egy hátrahagyott japán harckocsit Pápua Új-Guineában

Végvári János svp

Őri István svp

Aki az utóbbi tíz évben megfordult Kőszegen a Szent Imre Misszióházban, láthatott egy márványtáblát a bejárati ajtónál. *Őri István* atyának állít emléket, aki rektorként elég bátor volt ahhoz, hogy befogadja az intézménybe, a növendékek közé a zsidó származású *Görög Sándort*. A helyzet akkor vált különösen veszélyessé, amikor a háború vége felé a Szálasi-kormány már Veszprémet is el kellett hagynia, és a „nemzetvezető” és gárdája Kőszegre tette át székhelyét. Szálasi kabinetirodáját pont a misszióházban rendezték be. De Isten irgalmas, s bár *Görög Sándor* családtagjai – nagynénjét leszámítva – meghaltak, ő megmenekült, és később a kémia és gyógyszerkutatóterületen országos hírvé professzor, valamint a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja lett. A professzor *Repkényszaggatás* című önéletrajzi írásában megemlékezik erről az időszakról is, *Őri István* pedig 2005-ben megkapta a Yad Vasem Intézettől a Világ Igaza kitüntetést.

A háború a budatétényi Názáret Misszióház környékén is érezte hatását. *Végvári János* atya összefogott a szomszédban élő és szolgáló Legszentebb Üdvözítő Leányai (ma: Nővérei) kongregáció tagjaival. A szovjet katonai hatóságok elfogadták, hogy a két egyházi intézményt egynek vegyék, és ezzel a misszióház védelmet, míg a nővérek által vezetett sérült gyermekek otthona megélhetési lehetőséget kapott. *Végvári* atyának innentől kezdve már két intézmény ellátásáról kellett gondoskodnia, ami 1945-ben minden papír ellenére sem volt egyszerű. Volt rá eset, hogy a már összegyűjtött kocsinyi élelmiszert kocsisztl, lovasztl elkobozták tőle, de ő nem hagyta magát: a kocsi után ment, és senki sem tudja hogyan, de sikerült mindent visszaszereznie.

Ők a mi háborús hőseink, krisztusi hőseink, akikre büszkék vagyunk, akik jobban tudtak szeretni, mint mások gyűlölni. Ismerjük a mondást: a történelem az élet tanítómestere. Azonban láthatjuk, az emberiség mennyire gyenge tanuló. Újra és újra elköveti ugyanazokat a hibákat, és így arra ítéli magát, hogy a szenvedés állandó kísérője legyen az életnek. De *Őri*, valamint *Végvári* atya és még sokan mások, köztük névtelenek sokasága, fényes bizonyítékát adták annak, hogy nem okvetlenül kell ennek így történnie. Csak legyünk elég bátrak, és legyen elég hitünk belekapaszkodni abba, amivel Szent Pál lelkesít minket: „Ha Isten velünk, ki ellenünk?” (Róm 8,31)

Tóth Zoltán svd

Ma mindenkinek misszionáriusnak kell lennie

Részletek Ternay János útinaplójából

Az első magyar verbiták 1934-ben mentek távoli misszióba. Ternay János szeptember 14-én indult el Kínába, Nyugat-Kanszuba, és öt és fél hét hajójút után október 23-án érte el a kontinentális Kínát. Útinaplójából most sanghaji élményeit idézzük fel.

Este 6-kor értünk partot, ahol a sanghaji missziós prokurátor, P. Schulz és egy újmisési honani misszionárius fogadtak. Sanghajban a steyli missziós prokuratura épületében, tehát saját otthonunkban találtunk vendégszerető fogadtatásra: P. Schulz már jó néhány esztendeje fogadja itten az átutazó steyli misszionáriusokat. De ismeri úgyszólván az összes német misszionáriust, akik Kínában működnek, mert valamennyien megfordultak már nála, és élvezték vendégszeretetét, amelyet az ember itten – „vadidegenben” – kétszeresen jobban tud becsülni, mint otthon.

Sanghajban körülbelül tíz szerzetesrendnek van prokurája. Ezekben bonyolódnak le a pénzügyi ügyek, ezek közvetítenek Európa és a misszió között, ezek csinálják a bevásárlásokat, itt őriztetnek a pénzek, már tudniillik a sanghaji bankokban. Sanghaj hatalmas kereskedelmi központ, az európai és ázsiai óceánjárók itt kötnek ki, a város maga telve a legmodernebb bank- és pénz-, valamint kereskedelmi üzletekkel, rengeteg ember: kínai, japán, indus, koreai, maláj, amerikai, angol, francia, orosz (többnyire emigránsok), német, magyar és még sok mindenféle népek és nemzetek képviseltetik magukat ebben a városban, mely ma több mint hárommillió-négyszázezer embert számlál, és hamarosan eléri a négy milliót, mert még erősen épül és fejlődik.

Sanghajban egyébként megtalál az ember mindent: a legprimitívebb és a legmodernebb dolgok képviselve vannak. Így a közlekedési eszközök: hordozható hintók, riksa, kerékpár, autó

és repülőszolgálat. A forgalom olyan, hogy alig lehet továbbjutni, különösen a szűkebb utcákon. Az üzletek, dívat stb. mindenütt a legegyszerűbb és a legmodernebb képet mutatják. Így látni, amint utcán sütnék-főznek, tisztogatnak, illetőleg nem tisztogatnak, vagy amott a legfényesebb európai pompában díszelgő kirakat, ahol leginkább európai, angol, német és francia áruk kerülnek eladásra. A legócskább kunyhók és amerikai felhőkarcolók találkoznak itt.

Sanghaji tartózkodásunk egy kissé hosszabbra nyúlt, mint szeretttük volna, azonban nem voltunk tétlenek. Elsősorban megnéztük Zikaweit, a kínai jezsuita missziót. Ez kétszeresen is érdekelt: mint jezsuita tanítványt, másrészt mint magyart, mert magyarok is tanulnak az itteni jezsuita főiskolán. A misszió elég beszédes tanúságot nyújt az itten működő páterek önzetlen és vasszorgalmú munkájáról. A könyvtárakban könyvek beszélnek eredményes működésükről, az épületek és egyéb látható alkotások mutatják, micsoda szellem hajtja a kollégium és misszió lakóit. P. Truxler volt a vezetőnk, mivel a magyarok lelki gyakorlatokban voltak. Miután már mindent, a kollé-

giumot, a noviciátust, a szemináriumokat, a műhelyeket, a kereskedést stb. láttuk, a vezetést egy másik páter vette át, aki az obszervatóriumot mutatta meg. Igen érdekelték a tájfunról felvett naplók (térképek), mert a minap még részünk volt benne. Éppúgy a földrengést jelző készülék (szeizmográf), amiben éppen az én missziómnak, Kanszunak volt borzalmas földrengését leíró pontos térképét találhatja meg az ember.

Később mégis csak sikerült a magyarokat megtalálni. Egy óra hosszat beszélgettünk otthoni és helybeli dolgokról. P. Kerekes és Fr. Szajkó már előbb kikerültek a kínai misszióba. Most várják, hogy P. Szarvas, a mai kínai magyar misszió főnöke, mint apostoli helynök és püspök magyarjával független missziót alakítson. Ami részben kitüntetés lesz, de másrészt új gondot és terhet jelent a magyarok számára. De a jó Isten meg fogja segíteni, mint minden más nemzetet, ha imádkozunk és meghozzuk a tőlünk telhető és megkívánt áldozatokat, itten és odahaza, mert ma mindenkinek misszionáriusnak kell lennie, akár odahaza van, akár itten, a pogány misszió területén.

Kedves Missziós Barátaink!

Mióta a verbita rend Isten csodálatos segítségével Magyarországon újra legálisan elkezdhetett tevékenykedni, folyamatosan azon vagyunk, hogy a lassan százéves hazai történelmünket minél aprólékosabban feldolgozzuk, és a már feledésbe merült események emlékeit megőrizzük az utókornak. Mivel azonban 1950-ben a magyar régió archívuma eltűnt, ez a kutatás nem egyszerű.

Ezért szeretnénk kérni kedves barátaink segítségét is: amennyiben valaki régi (1950 előtti) *Világpostát*, *Kis Hitterjesztőt* vagy *Szent Mihály Missziós Naptárat* őriz vagy felfedez, nagy örömmel fogadnánk, ha felajánlaná társaságunknak (akkor is, ha sérült), mert ezeknek a régi folyóiratoknak nagy szerepük van a verbiták magyarországi múltjának, rendtestvéreink tevékenységének megismerésében. Köszönjük!

Tóth Zoltán svv

„Isten szeretetét közvetítjük”

A verbiták szolgálatáról Indiában

Indiáról, az ottani egyházzól sokat hallhattunk már, hisz évek óta szolgálnak hazánkban indiai papok és nővérek, köztük verbiták is. Most azt nézzük meg közelebbről, hogy az Isteni Ige Társasága miként teljesíti missziós küldetését ebben a hatalmas országban, ahol számos vallás közt a keresztények a lakosság alig két százalékát teszik ki, s gyakran üldöztetést is szenvednek.

Az első verbita szerzetesek 1932-ben érkeztek Indiába, és hivatalosan 1936-ban alakult meg az első rendtartomány Indoréban, az ország középső részén.

Az ország nagysága miatt az évek során több tartományt is kialakítottak, hogy a szerteágazó munkát hatékonyra tegyék. Jelenleg öt tartomány van – India Középső Tartomány; India Keleti Tartomány; India Guwahati Tartomány; India Hyderabad Tartomány és India Mumbai Tartomány –, mindegyikben a helyi igényeknek megfelelő feladatokat látják el a missziósok, miközben a verbita szellemiséget és lelkiséget egy szívvel-lélekkel követik: prófétai párbeszédben a szegényekkel, más vallásúakkal, más kultúrájúakkal, felekezethez nem tartozókkal a béke érdekében.

Az öt tartományban nyolc püspök, négyszázhatvan pap, negyvenegy örökfogadalmas testvér, négy ideiglenes fogadalmas testvér, százötvenöt tanár,

harmincnyolc novícius él és szolgál. Mind indiaiak, kivéve a középső tartományban egy testvért, aki az osztrák–horvát tartományból származik.

A rendtársak nagy része mindenhol plébánián dolgozik, városban vagy vidéken. Apostoli munkájuk a tanítás mellett kiterjed a bibliaapostolkodástól a lap- és filmkiadásra át a PR vagy médiatevékenységre az Indiai Püspöki Konferencia mellett.

Mind a nagyvárosokban, mind vidéken részt vállalnak a verbiták a szegények, a perifériára szorultak, a betegek ellátásában, gondozásában. Kórházakat és más egészségügyi intézményeket tart fenn a rend. Ilyen például az Asha Jyothi HIV/Aids Gondozó és Segítő Központ a hyderabadi tarto-

mányban, amely javára 2014-ben Magyarországon az adományokat gyűjtöttünk. Az indiaiak többsége nagyra becsüli a missziósok szolgálatát, amit az oktatás–nevelés, az egészségügy és a szegénygondozás terén nyújtanak.

A verbiták különféle iskolákat is fenntartanak az öt tartományban. Mindegyikre jellemző, hogy etnikai és vallási hovatartozástól függetlenül felvesznek tanulókat. Sok iskolához bentlakásos kollégium is tartozik, különösen ott, ahol a legszegényebbek csak így kaphatnak oktatást.

A nagyobb városokban vallásközi lelkiségi központokban, illetve lelki-gyakorlatos házakban is jelen vannak a verbiták, ahol rendelkezésre állnak mind a papok, szerzetesek, mind a laikus hívek számára.

Bár a katolikusok aránya kicsi a lakosság egészéhez képest, mégis sok a hivatás. Kis- és nagyszemináriumok, hivatásgondozó intézetek állnak a pap- és szerzetesképzés szolgálatában. A függetlenség kikiáltása után (1947) a kormányok mind nehezebbé tették a külföldi misszionáriusok beutazását az országba, ezért a hangsúly a bennszülött papság képzésére helyeződött. A hivatások száma pedig növekszik; sok indiai misszionárius dolgozik külföldön, csak verbita szerzetes százkilencven, több mint huszonöt országban.

Hajós Katalin

„Életem legszebb döntése”

Beszélgetés Vörös Klára nővérrel

Klára nővért gyakran látjuk a missziós barátok találkozóin Budapesten vagy a missziós hétvégék alkalmával szerte az országban. Most gyermekkoráról, hivatásának születéséről és szolgálatáról kérdeztük.

– 1950-ben születtem a néhai Csehszlovákiában. Szüleim Gabriellának neveztek el. Két nővérem van. A hit ajándékát szüleim révén kaptam. Felsőkirályi, ahonnan származom, és ahol általános iskolába jártam, erősen katolikus település volt, és ebben nőttem fel én is. Középiszkolám a vágsellyei mezőgazdasági szakiskola volt. Húszévesen kezdtem el dolgozni munkásként egy pozsonyi gyárban. Megpróbáltam szabadságban élni az életemet, így eltávolodtam Istentől. Körülbelül két év után sikerült visszatérnem a hit útjára.

Amikor édesapám meghalt, hazaköltöztem, hogy segítsék édesanyámnak a ház körüli munkákban. Emellett Nyitran dolgoztam. Nem volt szándékom minden áron férjhez menni, szerettem a szabadságomat, független nő szerettem volna lenni.

– *Hogyan emlékszik vissza hivatása első jeleire?*

– Rengeteget olvastam, és édesanyám mindig kifogásolta, hogy nem a szentek életrajzát olvasom. Egyszer a nagyném felajánlott pár vallásos könyvet, amikhez abban az időben nem lehetett szabadon hozzájutni. Nem tudtam betelni a sok széppel és jóval, amit ezekben olvastam. Ez idő tájt kaptam egy Károli Bibliát is zsebkönyv kiadásban, amit szintén kiolvastam.

– *Mi történt, amiből megérezte, hogy Isten szerzetes nővérek hívja?*

– Egy verbita atya volt a plébános nálunk, ő kezdte irányítani a lelki életemet. Az ő buzdítására látogattam meg a missziós nővéreket, és mérlegelés után, hogy igent vagy nemet mondjak az Úrnak, beadtam a felvételi kérelmemet. A kételyek szertefoszlottak, az Úrba vetett bizalmam pedig erősebb lett. Tudtam, és azóta is vallom, hogy az volt életem legjobb és legszebb döntése.

Isten arra hívott meg minket, hogy az ő szeretetének szolgálói legyünk.

SZENTLÉLEK SZOLGÁLÓI MISSZIÓS NŐVÉREK

Több mint háromezer nővérünk tevékenykedik a világ negyvenhét országában. Nemzetközi közösségekben élünk, sokféle munkakörben dolgozunk, és minden munkánkkal az egyház missziós küldetését szolgáljuk.

**Címünk: Szentlélek Szolgálói
Missziós Nővérek**

• 1223 Budapest, Völgy u. 9.
• E-MAIL: budapest.ssps@gmail.com

Klára nővér (balról a második) fiatalok társaságában

– *Az Ön idejében Csehszlovákiában hogyan történt a nővérek képzése?*

– A posztuláns időben kéthetenként a nővéreknél töltöttem a hétvégét. Amikor édesanyám megsokallta gyakori távolléteket, bevallottam, hova és miért járok el. Megkönynyezte, de nem próbált lebeszélni.

A noviciátust Észak-Csehországban töltöttem egy huszonhárom fős csoportban. Sérült gyermekekkel foglalkoztunk, a munkaidőn kívül pedig három nővér irányította a közösségbe való beilleszkedést: a lelki élet gyarapodására szolgáló ismereteket oktattak, de tanultunk egyháztörténetet, megismerkedtünk a kongregációnkkal, az alapítókkal... Ott tettem le az első fogadalmamat 1990-ben. A rendszerváltás után visszamentünk Szlovákiába, ahol Nyitra-Ivánkán, a visszakapott házukban megkezdődött tartományunk újjáépítése.

– *Hol, merre szolgált eddig?*

– Tengerentúli missziókban nem voltam, de huszonöt év alatt tizenháromszor helyeztek át. Szlovákia majdnem minden közösségében megfordultam, a németországi nővéreknél másfél évet, Ausztriában egy évet töltöttem. Mindegyik helyemen azt a szolgálatot végeztem, amire épp szükség volt: voltam portás, hitoktató, betegszállító, sekrestyés, dolgoztam mosókonyhán és kertben is.

– *Milyen faladatokat lát el Magyarországon?*

– A missziós nővérek 2008-ban települtek le ismét Magyarországon, ami az európai tartományok anyagi segítségével valósult meg, és a közösség a szlovák tartományhoz tartozik. Én 2013-ban jöttem ide. Nyugdíjasként nem vállaltam már fizetett munkát, hanem önkénteskedem, amire eddig nem jutott idő. Hetente járok a Teréz anya nővéreihez, segíték a konyhán, de van lehetőségem beszélgetni a hajléktalanokkal is. Hétfőnként egy kórházban végzek lelki gondozást, és legújabbán a kórházlelkészség megbízásából teljesítek szolgálatot az onkológián.

Koenig Katalin

Ház az őserdőben

Missziós önkéntesként Ecuadorban

Ahogy talán előző beszámolómból érződött, a decemberi ünnepek alatt mélypontra jutottam. A munka Ibarrában, a lányotthonban nem könnyű, főleg ha nincs semmi, amiből töltekezni lehet.

Leültem beszélgetni *Elsa* nővérrel, valamint a koordinátorommal is egyeztettem skype-on, és megállapítottuk, hogy nem ártana egy kis környezetváltozás. Így kerültem a nővérek egyik missziós házába keletre, Pacayacuba, az őserdőbe. Attól a pillanattól fogva, hogy leszálltam a buszról és megéreztem a természet illatát, odavagyok ezért a helyért!

Pacayacu nagy településnek számít a maga háromezer lakosával. Lago Agrio, a legközelebbi város egyórányi buszútra van. Az itt élők java az olajvállalatoknak dolgozik, vagy kereskedő. Este, amikor már nincs hőség, az emberek kiülnek a házuk, boltjuk elé, vagy fel-alá motoroznak a főutcán. Hihetetlenül zöld és dús itt a növényzet. A vadonban az utak mellett azonban mindenhol látni egy-egy cölöpökön álló házikót.

A nővérek háza – ami első ránézésre pont úgy néz ki, mint amit az ember elképzelt, amikor a misszió szót hallja – egy nagy telek közepén áll, hatalmas fákkal és óriási, „mutáns” növényekkel körülvéve. Három nővér lakik itt. Nagyon kedvesek, szívesen beszélgetnek velem, és sokat nevetgélünk. Az élet itt sokkal nyugodtabb, mint Ibarrában, néha még társasozni is szoktunk. Reggelente együtt imádkozom a nővérekkel. Segítek a házimunkában vagy az adminisztrációban. Emellett angolul tanítom a nővéreket, illetve az egyik szomszédot. A nővérek a környék közösségeinek hitoktatásával, illetve annak összefogásával foglalkoznak. Ha mennek valahova, általában én is velük tartok.

Itt mindig magunknál kell tartani az iratainkat, mert nagyon közel vagyunk a kolumbiai határhoz, és bármikor ellenőrizhetnek. Már előre mosolyogtam, amikor idejövet megállították a buszt. Sejtettem, hogy a rendőr tanácstalanul fogja forgatni az útlevelemet. Csakúgy, mint az állig felfegyverzett katona, aki egyik alkalommal ellenőrizte a buszunkat. Látszott az arcán, nem látja értelmét annak, hogy én itt önkéntes vagyok a nővéreknél.

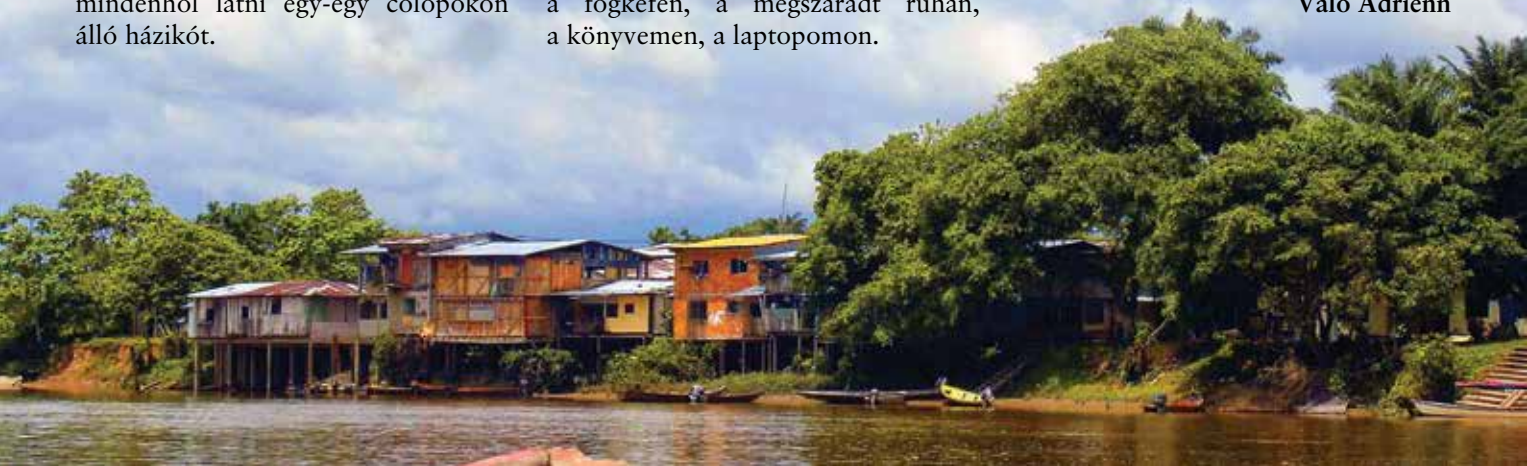
A természet körülvesz. De nem azért, mert az ember közel engedi magához. Itt a természet enged egy kis helyet az embernek. Igaz, meg is kéri az árát: főleg a vérünkkel fizetünk. Termédek kis, alattomos szúnyog van. És hangya. Mindenhol. És nem jönnek, hanem egyszer csak ott vannak. A levesben, a kekszen, a tiszta edényen, a fogkefén, a megszáradt ruhán, a könyvemen, a laptopomon.

De megéri! Jártunkban-keltünkben láttam már kakaó- és papayafát, ananászt (ami nem fán nő), kókuszpálmát és többféle banánfát. Gyönyörű madarakat és lepkéket. Az ebédlőben esetenként néhány gekkó a társaságunk, a kertben pedig óriási csigák vannak. Sőt, majmot is láttam már elsuhanni egy fán ott, ahol a püspök lakik.

Itt most tél van, ami azt jelenti, hogy csak akkor ömlik rólam a víz, ha ki-süt a nap. De sokszor borult az ég, és sokat esik is. Az égszakadás kifejezés új értelmet nyert a számomra. Ha arra gondolok, hogy otthon ömlik az eső, akkor az utcákon hömpölygő víz és a csapadékot el nem nyelő csatornák jutnak az eszembe. Itt megnyugtat a gondolat, hogy az őserdő, ez a hatalmas zöld szivacs mindent magába szív.

Való Adrienn

II. János Pál pápa nyomában

Zarándoklat Lengyelországba

Szent II. János Pál pápa életének fontos állomásait látogattuk meg utunk során április 15. és 20. között. *Burbela Gergely* atya vezette a csoportot, aki lengyel származású, és tulajdonképpen „hazavitt” minket.

A buszon jó hangulat uralkodott. Gergely atya egyensúlyban tartotta az imádságra, az énekekre és a vidámságra szánt időt. Még lengyel nyelvórákat is kaptunk. Sok régi barát, ismerős, gyalogos zarándoktárs verbuválódott össze, de az út végére már az ismeretlen útítársaktól is jó barátként váltunk el.

Először jártam Lengyelországban. Szent II. János Pál pápa iránt mindig nagy szeretetet és tiszteletet éreztem, és most jobban megismerhettem az életét, szellemiségét.

Első utunk a Fekete Madonnához vezetett Czesztochowába. Este kilenc órakor a kegykáporna tele volt imádkozókkal és zarándokokkal. Másnap délelőtt székelyföldi és veszprémi hívekkel együtt vettünk részt szentmisén a kegykép előtt, és kértük az Istenanya áldását hazánkra.

A következő fontos állomás Krakkó volt, II. János Pál szeretett városa. Itt tanult az egyetemen, később itt lett érsek. Ezt a gyönyörű várost látni kell! Az egyik legmeghatóbb élményem itt volt az út során: ott állhattam és imádkozhattam a székesegyházban az előtt a kereszt előtt, amely előtt Szent Hedvig több száz évvel ezelőtt naponta fohászokodott. Megkoszorúztuk a szent síremlékét, és boldogan énekeltük el a magyar himnuszt. Mindig tudtam a magyar és a lengyel nép barátságáról, de a zarándoklatunk során szembesültem e kapcsolat igazi mélységével. A történelem során az élet minden területén erősítettük, gazdagítottuk egymást.

Ellátogattunk Łagiewnikibe, ahol Szent Fausztina nővér, az Isteni irgalmasság hirdetője élt. II. János Pál pápa ezt mondta: „Isten irgalmasságán kívül nincs más remény-

Wadowice

forrása ennek a világnak”. Ennek az üzenetnek hatására készült el az Isteni Irgalmasság-bazilika, amelyet a szent pápa 2002 augusztusában szentelt fel.

A sok-sok emlék közül az egyik legszebb Zakopánéhoz, a Tátrához kötődik. Bár hideg, borús időben indultunk el a felvonóval, mégis ragyogó napsütésben pillanthatunk meg a Giewont legmagasabb pontján felállított keresztet, ahol II. János Pál pápa sokszor gyönyörködött a természet szépségében. Ezzel a képpel búcsúzott tőlem Lengyelország.

Hálát adok a Jóistennek, hogy én is részese lehettem e szép zarándokútnak.

Weigl Istvánné Zsuzsa

Krakkó főtere

A zarándokcsoport
Szent II. János Pál pápa szobránál

Szerzetesek és laikusok együttműködése

A missziós imaközösségek éves találkozójáról

Az imaközösségek éves találkozója idén május első két napján volt Budatétényben, és bár viszonylag kevesen voltunk, annál bensőségesebb élményt nyújtott. A résztvevők többsége már ismerte egymást, de jöttek új „tagok” is, például a nemrég alakult szentendrei imaközösség képviselői.

Az első este az elmélkedés a húsvéti időhöz kötődött: a feltámadás öröme átérzve legyünk örömmel együtt. Az Úr velünk van, de nem mindig ismerjük fel, mint az emmauszi tanítványok. Csak a szeretet vezet el hozzánk.

Szombaton a téma az együttműködés volt a rendtestvérek és a laikusok között. A missziós imaközösségek révén Magyarországon lelki kapcsolati hálózat alakult ki. A verbitáktól és a missziós nővérektől megtudhattuk, mi a helyzet más országokban.

Wolowicz Ádám atya Lengyelországot mutatta be, ahol a missziókat sokféle módon támogatják. Az imaközösségek megünneplik az évfordulókat, rendszeresen tartanak lelki napokat, filmek, honlapok, a kommunikációs csatornák felhasználásával népszerűsítik a missziót. Ezen kívül miseszándékokkal és célzott támogatásokkal is sokat segítenek. *Mawasala M'bela Fabian* Kongóról számolt be, ahol tíz plébánián van imaközösség, de plébániákon kívül, képzési központokban is működik verbita baráti kör. Nemcsak imádkoznak, hanem konkrét tettekkel is segítik a verbitákat: befogadnak kispapokat, foglalkoznak utcagyerekekkel a szabadságolások alatt.

Brazíliáról *Hurgoi Sándor* atya szólt, aki korábban két évet töltött Santa Catarinában. Ott a hívők felajánlják szolgálataikat a plébániának. Mindenki azt teszi, amihez a legjobban ért: nyugdíjasok varrtak a plébániának, mások hajnalban sütöttek, hogy a bevételből a plébániát támogassák.

A Fülöp-szigeteken, ahol 2009-ben ünnepelték a verbiták a centenáriumu-

kat, korábban rengeteg középiskolája volt a rendnek, hogy a papi utánpótlást biztosítsák. Mivel idővel ez már nem működött, inkább a felsőoktatásra koncentrálnak. A verbiták tartják a kapcsolatot a volt diákokkal, például vacsorákat szerveznek a számukra.

Szlovákiában a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek vezetik az imaközösségeket, mint arról *Vörös Klára* nővér beszámolt. Már a rendszerváltás előtt is működtek ezek a közösségek, csak kisebb számban, és persze nem olyan nyíltan. Ma kétszázhatvan csoportjuk van. Az imán kívül a tagok vállalják, hogy a plébánia közösségéért is munkálkodnak, és adományokkal is segítik a missziókat.

Bano Maria Blandina nővér Ausztráliában töltött öt évet, ahol az emberek nem beszélnek a vallásról. Az országban négy idősek otthona van, ahol Szent Arnold misszióját folytatják.

Indonéziában nagy verbita közösség él, és sok minden van a rend tulajdonában: napilap, számos iskola, egyetem, iparos műhelyek, farmok, benzinkutak, üdülők. Rengeteg embert foglalkoztatnak, akiket közösségekké formálnak, lelkigyakorlatokat, képzéseket szerveznek a számukra. A régi dolgozókkal is tartják a kapcsolatot,

ők pedig adományokkal, munkájukkal segítik a missziósokat.

Az utolsó témánk a magyarországi helyzet volt: merre tovább? Vannak örömteli események. A verbita atyák a közelmúltban egy teljesen üres plébániát vettek át az egyik településen. Amikor a boltban kiderült, hogy az atya egy kanalat, egy kést és egy villát akar venni, mert még az sincs, körbejárt a hír, és a hívek adakoztak.

A miseszövetség bevétele fontos forrása a magyar misszióknak, ebből tudják például a *Világpostát* is kiadni. Lelki ajándékai mellett ezért is fontos, hogy felhívjuk közösségeinkben a miseszövetségre a figyelmet. A táborok

számára – mint eddig is – gyűjtést szerveznek a verbiták, ami minden évben nagy segítség.

Felmerült, hogyan lehetne még jobban bevonni a fiatalokat. Az ifjúsági világmisziósok közössége működik, de cserélődnek a tagok, mivel az évek múlásával a fiataloknak más kötelezettségeik lesznek. *Magung Fransis* atya nem osztotta az aggodalmakat: ha rendesen végezzük a ránk bízott feladatokat, az Úrnak lesz gondja az utánpótlásra is.

Lukács Piroska

A Missziós Titkárság irodája
(Budapesten és Kőszegen)
nyári szabadságok miatt
**2015. augusztus 3-tól
augusztus 23-ig
ZÁRVA tart.**
Legelső munkanap
augusztus 24.
Köszönjük a megértést!

Az igazi szabadság

Kedves Gyerekek!

Szent Pál Galatákhöz írt levélében olvassuk, hogy a „szabadságot Krisztus szerezte meg nekünk”. Ez azt jelenti, hogy minden Jézusban hívő szabad ember, függetlenül attól, hogy hol és milyen körülmények között él. Ha a hite miatt üldözik és börtönbe zárják, akkor is szabad marad, mert a szabadsága Jézusban van.

Sajnos sok ember meg is hal a Jézusba vetett hitéért, az apostoloktól kezdve a most üldözött keresztényekig. Ők vértanúk, akik tanúságot

tettek Jézusról. De még tőlük sem tudta senki elvenni vagy korlátozni a szabadságukat, mert az igazi szabadságuk Jézus volt. A vértanúk között gyerekek is voltak, például *Jose Sanchez del Rio*, egy mexikói fiú. 1928-ban halt meg, amikor Mexikóban üldözték a keresztényeket. Jose kiskorától aktívan részt vett plébániája életében. Amikor tizennégy éves lett, a bátyait követve ő is csatlakozott azokhoz, akik küzdöttek a keresztények elnyomása ellen. Amikor a rendőrök elfogták, megkínózták,

hogy rávegyék: tagadja meg a hitét. De ő kitartott Jézus mellett. Halála előtt ezek voltak az utolsó szavai: „Találkozunk a mennyországban! Éljen Krisztus Király és a Guadalupei Szűz Mária!”

Emlékezzetek arra, hogy a szabadság nagy ajándék, de nagy feladat is. Jézus saját élete árán szerezte meg nekünk a szabadságot, ezért nagyon drága ajándék. Vigyázzatok, hogy ne váljatok valaminek – például az internetnek, a tévének vagy a számítógépes játékoknak – a rabjává. Szabadnak lenni nem azt jelenti, hogy azt csinálhatom, amit akarok, hanem hogy csinálhatom azt, ami helyes.

Az üres kockákba írd be a szavak hiányzó betűit! Ezeket összeolvasva megkapod a bibliai idézet hiányzó részeit.

I	■	K O L A		V I	■	Á G
P É N	■		M I N D E N	F	■	
V O N	■	T	■ ■ ■ ■ ■ ■		■	○
B A	■	A	CSAK NE VÁLJAK		■	O L T
CS I L L	■	G	SEM M I N E K		■	Á N O S
CS A L Á	■		■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■	J	■	T É K
			1 Kor 6,12		■	I L Á G
				V A S	■	R N A P

Húzd ki a négyzetből a képeken látható dolgok neveit! A megmaradt betűket összeolvasva megkapod az idézet első felét is.

M	I	L	A	P	T	O	P
N	D	E	N	S	Z	A	B
A	D	T	É	V	É	N	E
K	E	M	D	E	N	E	M
I	N	T	E	R	N	E	T
M	I	N	D	E	N	H	A
P	É	N	Z	S	Z	N	O
S	J	Á	T	É	K	O	K

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.)

A budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban szeretettel várunk mindenkit, aki lelki felfrissülésre vágyik. A www.szentarnold.hu oldalon tájékoztatást adunk a lelkigyakorlatos ház különböző korosztályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek által szervezett lelkigyakorlatokról és evangelizációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szálláslehetőségekről.

Óri István Ifjúsági Ház

Cím: 9730 Kőszeg, Park u. 1.

SZERETETTEL VÁRUNK:

- ifjúsági közösségeket
- cserkész-csapatokat
- hittanosokat
- ministránsokat

KAPCSOLAT:

Tóthné Borsos Éva
 Mobil: 06-20/490-0670
 e-mail: borrsos@gmail.com

Szent Imre Missziós- és Lelkigyakorlatos Ház

Cím: 9730 Kőszeg, Park u. 1.

SZERETETTEL VÁRUNK:

- keresztény mozgalmakat,
- egyházközségeket
- lelki napokra középiskolásokat
- lelki napokra egyházközségi képviselő-testületeket
- adventi és nagyböjti lelkigyakorlatokra
- konferenciákra, összejövetelekre
- szállás lehetőséget keresőket

KAPCSOLAT:

Máté Éva
 Tel.: 06-94/562-201
 Mobil: 06-30/335-1496
 e-mail: szentimre@verbita.hu

A tavaszi lapszámunk rejtvényének megfejtése Ferenc pápa egyik húsvétal kapcsolatos gondolata volt: Jézus halála és feltámadása reményünk éltető szívét jelenti. Nyertesek: *Nagy Kálmánné* – Budapest; *Molnár Péter* – Pécs; *Máramarosi Lászlóné* – Bátaszék. Gratulálunk! Ferenc pápa márciusban Nápolyba látogatott, ahol találkozott a papokkal és a szerzetesekkel, majd külön a fiatalokkal is. Az ekkor elhangzott beszédeinek egy-egy mondatát lehet aktuális rejtvényünkben megtalálni. Beküldési határidő: július 31.

		Indiai hangszer, névelővel	Bibliai név (Neovulg.)	1/4 RÉSZ Találmányok	Kigyó-fajta Tsz. jele	Hangtalanul diktálók!	Hunyor-gós Ptilanul nyelős	1/3 RÉSZ	Névmás Kérdőszó		Fel a felhők fölé
		1/1 RÉSZ Étele szlengül									S
		BAjos, de KIVAlós! Nagyon folyó			A Buda... (város) Érték					Mutató névmás Megszókött	
Híres angol rock magazin	Német város		Ausztria része The Comics Journal		2/2 RÉSZ Fr. terror-szervezet		Básán király Gyunkori hangzó		Csendben a lábán! Pírosan tel!		
Irigy voltál Fickó, németül	2/1 RÉSZ				A tisztelet a halottól Égetett méz vjele						
		Két magyar falu Ételt ette				Esetleg közepén! Erc angolul	USA tagállama Lesel-kezik			Kérdőszó vacska	Lélegzik
Ami erőnkől is meg szabad tenni					Össze-vissza isok! Vízis gyár-tó cég röv.			Zselé; (koloid ag.) Albán városka			
A -ne jel párja Hívó mondja		Egyik évszak közepé! A peron közepén! Ruhamentő keverve!	Leveskoc-ka fajtái Havasal-földi roma	2/3 RÉSZ (névelő) Allóvíz, névelővel	2/4 RÉSZ		Ffi. név N. Roberts könyve pes!				Égni kezd! Főangyal...angyal
		Paci lakás Fordított morzejel			Szobrászművész Páros ostya!						
		Keresztül tekint Bél bele!		Az út jele Giga, röviden		Nyugalási helye Béle párosan!			A -ra rag párja A kár közepé		
Matek művelés Ajándékoz	J							P			